

POSLEDNJA VEČERA

33 GODINE

U trideset trećoj
počeo sam svakodнено
da zapisujem stvari
u rokovnik sa žičanom spiralom
i slikama grada Londona.

Muziku sam vrteo istu,
stare snimke
ispod prašine.

Ponekad sam u šetnju nosio štap,
u platnenoj torbici knjige
i pisma prijatelja.

Probijao sam se kroz dane,
svedočio o kliničkoj smrti rođaka,
prebrodio tuge, suženja,
rekonstruisao sve zajedničke trenutke.

Stigao me je, neočekivano, život.
Rekao bih
propao sam u sebi.
Setio sam se odjednom
svih pogrešnih koraka.

Prešao sam na drugu stranu reke
na nekom imanju,
iza razapete žice.
Mislio sam:
imam drugostrano iskustvo
i to me je ispunilo tada,
a onda prestalo,
obezvredilo se,
u moru sličnih doživljaja.

Odjednom moji zapisi su bili sve gušći
i neki su glasili ovako: „bez komunikacije“.
Ćutao sam...
Iskušenja u tekstu,
poklapala su se sa onima u životu.

I prestao sam da slušam ploče na 33 i ½,
na gramofonu.
Pesme su nastajale
i gubile pređašnji zvuk,
sve je moglo, neočekivano,
promeniti ritam, brzinu.

PUTEM

Otišli smo nekim putem
uz jutarnju svetlost
koja je izduživala senku oca.

Razilazio se negativ i stvarni lik,
ako se o senkama na taj način može govoriti.

Tako je to nekoliko trenutaka trajalo
a onda je senka nestala.
Ugasila se, povukla
u telo.

Išli smo istim putem još neko vreme.

Narandžaste uniforme radnika
koji popravljaju put
iako blede,
bile su najjača boja na horizontu.

Videli smo polomljene krošnje jabuka...
srušen brest; prazna gnezda.

Pričali smo o toku pored u reci,
o mešanju i uzbudljivosti postojanja,
vodi koja nekud odlazi...

individualnosti kao jedinoj meri;
pojedinačnim naporima koji menjaju svet;
slivanju dobrote u jedno.

Razišli smo se,
sveži asfalt u rupama hladio se,
i krunio na ivicama tih rupa...

Kada sam se okrenuo
a on zamicao
na krivini,
dok je odlazio,
prisetio sam se
moj otac nije video more...

Imao je pojednostavljene i svedene boje života...
konture, praznine...

Pitao sam se:
ali šta je to „moj otac“?

NA POLA NAŠEG ŽIVOTNOG PUTA NAĐOH SE U ŠUMI...¹

Tako sam blesavo osluškiavao, čuteći...

Dok sam prolazeći kroz šumu sretao se sa zmijama
usporenim i ohlađenim na kiši,
dok su narandžaste pečurke kao predskazanje
u bokorima provirivale u tamnom predelu lišća boje kafe.

Ozlede na rukama sam smatrao za mesto koje vredi pročitati
i dati im opravdanje i tumačenje.

Želeo sam da nekom prepričam
svoje autobusko putovanje,
kada sam primetio okrvavljene sandale
i trag na podu,
zbog žuljeva na nogama,
to što mi je govorilo:

¹ Dante Aligijeri, *Božanstvena komedija*.

„Samo polako ćeš se odmaći od sebe,
možda, jedan korak,
blato na nogama će ti biti kao sećanje.
Zemlja.
Ono si što i sam znaš da jesi.“

Ograničeni prostor u kome sam se kretao
sa skidanjem tih ovoja bivao je veći.

I pisati sa tim u skladu...

Šumski kiseonik mi je podizao raspoloženje,
hlorofil, zeleno...
trčao sam...
I slušao Santanu, ako mi verujete...

Taj vetar me je nosio,
tako mi se činilo.

Telo mi se trošilo
i to „ja“ je u njemu treperelo.
Kao krst od grančica u krošnji kajsije,
kamenčić u praznoj kilogramskoj ribljoj konzervi,
prašina u pokvarenom zvonu obrnutom naopako,
koju može raspršiti jedino zvuk
koji bih samo voleo ovde da čujem.

ANĐEO

Lutajući po tim zgradama,
ulazeći u nepoznate sobe,
tek otkrivene hodnike,
nailazeći na zaključana vrata.
prelazio sam u gornja dvorišta,
u skroz nepoznato.

Osluškivao sam
ne razlikujući pesme ptica,
malo razabirajući glasove ljudi.

Pouke sam otkrivao sâm,
zaboravljao ih,
i osluškivao iz daljine.

Voda je šuštalala u cevima.
Malo kuhinjsko zvono je pozivalo na ručak.
Neki bolesnik je tiho govorio,
kao od radosti...

Lift za hranu se pokretao,
proizvedeći tutnjavu i zveckanje sudova.

Portreti su visili na zidovima,
ozbiljna lica u mnoštvu nijansi boja.

Ogledao sam se u kneževskom ogledalu,
i želeo da prepoznam sebe,
tu sliku u tamnoj sobi,
sve što nisam video ranije.

Jedan anđeo čuvar negde je sigurno lebdeo,
gledao valjda,
očima dečaka sa čokolade *BRACO*...

GROBLJE

Da, tu su grobovi,
život koji je u izvesnosti
završen.

Duboko u zemlji rođaci i znanci
između korenova
koji tuda prolaze.
Pesak i crvena, crna,
dobra zemlja.
Prah.

To je ta svetlost
u metalnoj tamnoj kućici.
Mermer i slova,
ulje masline kao
svetlo staro stotinama godina.

Ladolež,
maslačak i
čuvarkuća, kaktus našeg podneblja...

Zvezdani i familije cveća
u svim bojama.

Ukrštene reči imena, prezimena i godine...
srebrni i žuti lišaji u slovima.

Vrt;
neugasivo svetlo,
plamen u čašici ulja i
novina ispod,
vesti iz sveta,
iz kog vremena i koje večnosti...
gde su odjednom
jednako važni smrt senatora,
varijante breskve red heaven,
ili oglas firme John Deere.

POSLEDNJA VEČERA

Te večeri sedeo sam sa ocem.
Hladan hleb je kao breg stajao na stolu
i mirisao na nešto davno zaboravljeno.
Na štampanoj mušemi,
između kućica,
reke, izvori, putevi,
ukršтали su se čitav život,
srne su bile ka listopadnoj šumi okrenute.

Mesto okupljanja koje je izgubilo smisao,
priča koja je nestala negde
i nije našla opravdanje.
Sve ono što nije došlo u susret
i neće doći.
Vera u dane ispred nas, čudo...

Iza prozora u sumraku
Kalvarija isterasirana buldožerom...
za stabla, koja nikad neće porasti na mrtvoj zemlji;
...na stolu samo delovi tog hleba
složeni su, pre nego postanu ostaci, mrve...

U tankim staklenim čašama bledo zelenkasto vino,
prozirno i jasno.
U staklu urezane su konture lišća...
u vinu svetlost koju pijemo...
Čipkaste šare... čaše...
vinu daju ozbiljnost, neočekivanu dimenziju
koja se u životu pokazuje
i leprša u opisivanju boje,
lepote u kojoj još uvek
nešto ima...

Svako u svoju prazninu,
doliva još...
Ništa mi nećemo pomeriti...
Cvet bez ikakvog pola...
liči na tu čašu i jednom će se polomiti...

Razilazićemo se
plodovi će nestati...

Naše ćutanje
putovaće svojim i razdvojenim tokovima...
nikakav glas ga neće prekinuti...

Postojaće u vazduhu glasovi tih neizgovorenih reči,
„Nikad nisam bio dovoljno dobar tata...“
u toj rečenici koju sam zamišljao,
i zapisao, kasnije,
u stvarnosti.

SMRT

U nekoj svesci stajaće
zabeležen taj dan
olovkom.

Složene, izbledele i sive tkanine hvataće prašinu.

Otvoriće se orman, sa smeđim, bledim kaputima,
sa odelom za rad u pčelinjaku;
svako doba; raširiti kišobran taman, crn.

Crveno vino će lomiti svetlost praveći crvenu ružu
na zidu, od kasne svetlosti, posle podne.

Tegle meda stajaće sa svojom šumskom tamom borova.

Žučkasti kamen pritiskaće ukoričene knjige,
kao ćutnja sate.

Noćna lampica isijavaće plavu svetlost
ispod slike Majke u srebru
ogrnutu u to plavetnilo.
Život će imati tu boju,
genetsku strukturu
i dalje će se kombinovati.